

õppijid iggalt poolt kofko tulli. Agga üks armastas ja austas tedda, teina õppetud olli wäggerw ja üks sõna üllewelt. Weel olli teina muuk, ja kandis teina mugi riet. Nüid juhtus ka, mis Luther jo aamugi kui sedda kõige suremat õnne siin ilmas endalle olli sowinud, et tedda 1510 oma flostri ja mugide tallitussel Roma linna papsti jure läffitati. Kui üppas rõmo pärrast selle ülle teina südda, sedda pühha issa ennašt nähha sada, sedda pühha paika, kos otsato rahhu ja selgus seisab ja otsato õnne, mis üksford need waggad taewas näggema sawad. Tāis ütlematta õnne astus teina oma reisi peale, ja ta ing ei jõudnud enam sedda aega ärra odata, kos ta üksford pärrale saaks. Siin kaugel pühhašt issast ollid need preestrid ja mugid kaunikeste lustilissed olud, pordiku ellu ellajad, jodikud, tüllipiddajad, prassijad, petjad, priiskajad ja otsato laisa ello sees; agga te peal, midda liggemalle Luther Roma pole sai, mis eakene tuhbat wersta teina ello kohha poolt kandis, sedda kirjumaš läks se luggu; seal olli se pühha ferriku rahwafene weel ullem. Luther wõngutas pead, wabbandas agga ifka sedda asja ja ütles isse endalle: Roma linnas, seal, seal on tdest üks opis te ne luggu, se pühha issa enda ümber ja temma au selgusse sees. Agga kui langes teina südda ja lastus teina austamine selle pühha issa wasto, kui ta seal isse oma filmaga näggi, mis äbbematta ello lord seal peti. Se pühha issafene isse prassis ja priiskas igga pääw, naer ja Jumala teotus ferrikus olli iggapäwane tutwa aši,

13
mis ülle enam fegi ei ehmatanud; preestrid ja mugid lobbisešsid ferrikus ramatuttest Laddina feli rahwalle ette, mis sedda seelt ei mõisnud, ette, mis tahtsid, rutto ja sure pörrinaga, et aegfaste oma tüffidega walmis saakšid, ja rahwas jäi pimedaks ja sõggedaks, kui iggal pool, kos mõistust ei walguštata. Luther reisšis nüid taggast ja kandis ühte salla aigust omaš süddames selle ülle, mis ta kōik näinud ja kuulnud olli. Agga siiski olli ta rõmus, et ta Roma linna näinud olli. Koddo fades wallitseti tedda ka oma linna ferriko õpperajjaks, ja kuulti nüid teina eält ka kanteli pealt rahwa walguštussels, kui tedda enne uniwersitāti õpetusse toli pealt kuulnud olli. Weel olli teina papst ülle wait; sest kes tohtis ühhe wallitseija wasto ülleš, tōnsta, kelle ees sekord weel feisrid ja kuāingad warisessid, ja kelle jõus au ja wäggi siin ma peal seisšis. Agga wišt tüššib siin jo mind mo luggeja, mis olli siis se aši, mis läbbi se papst nōnda fange ja wäggerw olli; kas ollid siis teinal ka needsamad pigad ja mōegad fāes, oma waenlast mahha sorgata ja lūia, kui ilmliffu wallitsejatel, kellel wāed walmis seiswad? Ei sedda kül, agga, mo sõbber, se papsti wäggi olli weel surem ja kangem, se olli se rahwa sõggedus, mis ei selletanud nähha, mis õige, ehk mis kōwwer olleš. Kui fegi ei tahtnud sõna kuulda, siis wiššas ta teinale kohhe oma pühha needmist kaela. Ja parrako Jumal sedda, sedda se luggu trehwiš. Sedda enam ei laulatud, kui ta tahtis abbi ello sišse minna, sellele ei antud pühha laua ossa, ei lastud tedda ferriko,